γιατὶ θὰ στέκω ἐδῶ μὲ τὸ ὅπλο στὰ χέρια.

— Σωστὴ κουβέντα, ἀφέντη. Μπρός....

Μ' ἅπλωσε τὸ χέρι του, πάτησα στὶς τρύπες τοῦ τοίχου κι' ἀνέβηκα κοντὰ στὸ Δημήτρη. Τὸ διαβολοπούλι ἀπὸ ψηλὰ παρακολουθοῦσε κάθε μας κίνησι.

— Πήδησε στὴν αὐλή, εἶπα στὸ σύντροφό μου καὶ συγχρόνως τείμασα τὸ ὅπλο μου.

Ὁ Δημήτρης πῆρε τὸ μαχαῖρι του ἀνάμεσα στὰ δόντια του, κρεμάστηκε ἀπ' τὸν τοῖχο πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς αὐλῆς καὶ πήδησε κάτω χωρὶς νὰ χτυπήσῃ, εὐτυχῶς. Τράβηξε ἴσστερα ν' ἀνοίξῃ τὴν πύλη. Μὰ τὴ στιγμὴ π' ἅπλωνε σ' αὐτὴ τὸ χέρι του, ἡ κοινουσβάγια ψηλὰ ἀπ' τὸ παράθυρο φτερουκόπησε δυνατά, σὰν νὰ τοιμαζόταν νὰ ὁρμήση.

Σήκωσα εὐθὺς τὸ ὅπλο μου, ἕτοιμος νὰ τῆς ρίξω.

Αὐτὸ φαίνεται τὴ φόβισε καὶ δὲν κουνήθηκε ἀπ' τὴ θέσι της.

Ἔσκυψε ὅμως. Ἔσκυψε ἄγρια καὶ φρενιασμένα, ὥσπου ξαφνικὰ ἕνα σφύριγμα ἀντήχησε μέσα στὸν πύργο.

Ὁ Δημήτρης ποὺ τοιμαζότανε ν' ἀνοίξῃ τὴν πύλη, στάθηκε καὶ κύτταξε γύρω του ἀνήσυχος.

— Μὴν χάνῃς καιρό, τοῦ φώναξα. Ἄνοιξε... Ἄνοιξε γρήγορα... Καὶ συγχρόνως πήδησα κι' ἐγὼ στὴν αὐλή.

('Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τῆς Μίνας Ἄρκερ)

Σ τ ὴ ν Ἔ π α υ λ ι τ ῆ ς Κ α τ ά ρ α ς.—Ἡ καρδιές μας εἶνε βαρειὲς σὰν τὸ μολύβι.... Σταματήσαμε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ διάβασμα τοῦ 'Ημερολογίου τοῦ Χάϊντεβιτς καὶ εἴχαμε τὴν ἐντύπωσι πὼς ξυπνᾶμε ἀπὸ κάποιο κακὸ ὄνειρο....

— Ἰωνάθαν, ψιθύρισα. Τί λὲς σὺ γιὰ ὅλα αὐτά;

— Λέω, ἀγαπητή μου, πὼς πρέπει νὰ φωτίσῃ ὁ Θεὸς τὸν Βὰν Ἔλσογγ νὰ τρέξῃ τὸ γρηγορώτερο νὰ μᾶς συναντήσῃ. Αὐτὸ λέω, καϊή μου Μίνα....

Ὁ Ἰωνάθαν τοιμάστηκε κατόπιν νὰ συνεχίση τὸ διάβασμα τοῦ 'Ημερολογίου.

— Ὄχι, τοῦ εἶπα. Δὲν ἔχω πειὰ δύναμι. Ἂς πᾶμε ὥς πτὸ κιόσκι...

Σηκωθήκαμε καὶ ἤρθαμε στὸ κιόσκι. Τὰ κορίτσια ἦταν ἥσυχα. Ὁ Πιπὸς ἀναπαυόταν κοντά τους.

Εἶχε περάσει τὸ μεσημέρι. Τὰ κορίτσια ἐγειμάτισαν. Ἐμεῖς πήραμε ἕνα τσάϊ μονάχα, μὲ πολὺ κονιάκ.

Ἀφήσαμε κατόπιν τὶς δυὸ κοπέλλες ν' ἀναπαυθοῦν καὶ πήγαμε κι' ἐκαθήσαμε κάτω ἀπὸ μερικὲς ροδοδάφνες. Εἴχαμε νὰ ποῦμε τόσα καὶ τόσα.

— Πρέπει νὰ διαβάσουμε ὁλόκληρο τὸ 'Ημερολόγιο, μοῦ εἶπε ὁ Ἰωνάθαν. Θὰ μᾶς διαφωτίσῃ ἀρκετά. Φαίνεται πὼς καὶ σ' αὐτὸν τὸν πύργο τοῦ Δράκουλα τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξει, δὲν εἶνε πειὰ τὰ ἴδια.

Ἂν καὶ ἤμουνα συντριμμένη ψυχικῶς, δὲν ἔφερα στὸν Ἰωνάθαν καμμιὰ ἀντίρρησι.

Τὸν ρώτησα μόνον ἂν θἄπρεπε νὰ θάψουμε τοὺς νεκροὺς ποὺ βρίσκουνται στὴν αὐλὴ καὶ τὸν σκελετὸ τοῦ Χάϊντεβιτς.

Ὁ Ἰωνάθαν ἔχει ἀντίθετη γνώμη.

Νομίζει πὼς δὲν πρέπει νὰ ἐγγίσουμε τίποτε, πρὶν ἔρθῃ ὁ καθηγητής.

Σὲ λίγο θὰ ξαναρχίσουμε τὸ διάβασμα τοῦ φοβεροῦ 'Ημερολογίου τοῦ Χάϊντεβιτς.

Ἡ καρδιά μου σφίγγεται.

Ἡ πραγματικότης στὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶνε ἀνώτερη ἀπὸ κάθε φαντασία.

('Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τοῦ Βλαδιμήρου Χάϊντεβιτς).

Σ υ ν έ χ ε ι α.—Χωρὶς νὰ ξέρω πειὰ τί κάνω, σήκωσα, πάνω στὴν ἀπελπισία μου, τὰ μάτια μου ψηλὰ στὸν οὐρανὸ καὶ φώναξα :

— Θεέ μου, Θεέ μου, γιατὶ δὲν μᾶς λυπᾶσαι ;...

— Ἀφέντη, ὁ χτύπος ξανακούγεται μοῦ φώναξε ξαφνικὰ ὁ Δημήτρης. Ἀκοῦτε, ἀφέντη ;...

Ναί, ἔτσι ἦταν. Ἀπὸ τὰ ἰσόγειαι διαμερίσματα τοῦ πύργου ξανακουγόταν ὁ παράξενος ἐκεῖνος γδοῦπας, ὁ ὁποῖος εἶχε φτάσει στ' αὐτιά μας, ὅταν ζυγώσαμε ἔξω ἀπ' τὸν πύργο.

— Ἄνοιξε τὴν πόρτα, εἶπα στὸ Δημήτρη.

Ὁ Δημήτρης ἄνοιξε τὴν πύλη κι' ἔτρεξε κι' ἔφερε μέσα τ' ἄλογά μας. Τὰ δέσαμε ἀπὸ ἕναν μεγάλο κρῖκο καὶ τραβήξαμε ἐμπρός, ἀποφασισμένοι νὰ μποῦμε στὸν πύργο καὶ νὰ τὸν ἐρευνήσουμε ἀπὸ τὰ ὑπόγειά του ὥς ψηλά, στὶς ἐπάλξεις του.

Οἱ ἀνεξήγητοι ἐκεῖνοι κτύποι ἐξακολουθοῦσαν.

— Πρέπει νὰ δοῦμε τί εἶνε, εἶπα.

Ἡ κουκουβάγια εἶχε πετάξει ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ μᾶς παραμόνευε. Ἔχοντας τὰ μάτια μας τέσσερα, πλησιάσαμε σὲ μιὰ πόρτα καὶ τοιμαστήκαμε νὰ τὴν ἀνοίξουμε.

('Ακολουθεῖ)

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Τὰ συγχαρητήρια ἄλλοτε. Τί ἐδημοσιεύετο στὰ «Κοινωνικὰ» τῶν ἐφημερίδων. Ὁλόκληροι ὕμνοι. Τὸ μαχμουρλοῦκι τῆς μελέτης καὶ ἡ ἐργοελαβία τῆς ἐπιστήμης. Ἕνα ἄγνωστο ἀνέκδοτο τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ Διον. Σολωμοῦ. Ὁ πόλεμος τοῦ 1912—13 κι' ὁ ὑποστράτηγος Κουμουνδοῦρος κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σήμερα, ὡς γνωστόν, τὰ συγχαρητήρια ποὺ μπαίνουν στὰ «Κοινωνικὰ» τῶν ἐφημερίδων εἶνε σύντομα, περιοριζόμενα στὴν ἀναγραφὴ ὀλίγων μόνο λέξεων. Δὲν συνέβαινε ὅμως τὸ ἴδιο καὶ ἄλλοτε, ὁπότε τὰ πάντα ἔπαιρναν ἐπίσημο καὶ πομπώδη χαρακτῆρα. Διαβάστε λ. χ. ἕνα συγχαρητήριο τοῦ παληοῦ καλοῦ καιροῦ, τὸ ὁποῖον ἀντιγράφουμε ἀπὸ μιὰ ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα τοῦ 1883.

«Ὁλοὲν ἀναφύονται διδάκτορες ἐκ τοῦ μεγάλου ἡμῶν φυτωρίου τῆς ἐπιστήμης. Μόλις προφθάνει τις νὰ συγχαρῇ μίαν αὐτῶν δυάδα καὶ ἰδοὺ ἄλλη ἑτοίμη νὰ δεχθῇ τὸν συγχαρητήριον ἀσπασμόν !

»Δύο τούτων νωπότατοι, προχθὲς μόλις ἀπαλλαγέντες τοῦ σκαμνιοῦ καὶ ἀποσείσαντες τὸ ἐκ τῆς μελέτης βαρὺ μαχμουρλοῦκι, εἶνε οἱ μετὰ πολλῶν καὶ δικαίων ἐπαίνων διδάκτορες τῆς ἰατρικῆς κ.κ. Α. Ι. καὶ Ε. Μ., ὧν ὁ πρῶτος ἠγωνίσθη καὶ εἰς τὸ ὅλως ἀντίθετον πρὸς τὸ τοῦ ἰατροῦ στάδιον τοῦ πολεμιστοῦ, ἀγωνιοθεὶς κατὰ τὸ 1878.

»Συγχαίροντες αὐτοῖς τοῖς εὐχόμεθα :

'Ὡς ἰατροὶ σὲ φίλου των τὸ σπίτι νὰ μὴ μπαίνουν,
ἀλλ' ὅπου μποῦν ὡς ἰατροὶ σὰν φίλοι πειὰ νὰ μένουν !».

Νὰ τώρα κι' ἕνα ἄλλο συγχαρητήριο παρμένο ἀπὸ ἐφημερίδα τῆς ἴδιας χρονολογίας :

«Ἀπὸ τὰ πολυπόθητά μας Γιάννινα νέος ἀξιαγάπητος διὰ τὰ στολίζοντα αὐτὸν προτερήματα, ὁ κ. Μ. Μ., ἔδωκε τὰς ἐξετάσεις του ἀπὸ τὸ δυσανάβατον σκαμνὶ τῶν νομικῶν καὶ ἐκυρίευσε τὸ πτυχίον παρὰ τῆς δυσπορθήτου ἐπιστήμης, ὡς δικαιοτάτην ἀμοιβὴν τῆς μετ' αὐτῆς μακρᾶς ἐργολαβίας του (!).

»Συγχαίρομεν αὐτῷ σὺν ἄλλοις ἀπειραρίθμοις φίλοις καὶ τῷ προσφωνοῦμεν :

'Εκεῖ ψηλὰ στὰ Γιάννινα, στὴν ἔρμη Ρωμηοσύνη
νὰ δῆς μαζὺ τὴ λευτεριὰ μὲ τὴ δικαιοσύνη !».

Κι' ἀκόμα δυὸ γιὰ νὰ τελειώνουμε :

«Τὰ συγχαρητήριά μας τῷ φίλῳ Σ. Α. διὰ τὸν διορισμόν του ὡς ὑπαστυνόμου τοῦ 1ου τμήματος. Μία τοιαύτη ἱκανότης δὲν ἔπρεπε νὰ παραγνωρίζεται, διότι μὲ αὐτὰς καὶ αὐτὰς τὰς παραγνωρίσεις κατήντησε νὰ π α ρ α γ ν ω ρ ι σ θ ο ῦ μ ε μὲ... τοὺς λωποδύτας !».

Καὶ τὸ δεύτερο :

«Ἀπειρα συγχαρητήρια μὲ θερμότητα τόσων βαθμῶν, ὥστε νὰ θεραπεύουν καὶ τοὺς πλέον ἐπιμένοντας ρευματισμούς, ἀπευθύνομεν τῷ φίλῳ ὅλης τῆς πόλεως Α. Σ., γενομένῳ ἀργυρῷ ἱππότῃ».

Ὅπως θὰ κατάλαβαν οἱ ἀναγνῶστες μας, ὁ κ. Α. Σ. εἶχε παρασημοφορηθεῖ ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες.

* * *

Μιὰ μέρα ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας Κερκύρας Ἀριστοτέλης Σερεμέτης παρουσιάστηκε στὸ γραφεῖο τοῦ Ἄγγλου ἁρμοστοῦ Βάρδο γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἀναφορὰ ἐπὶ τῶν συμβάντων τοῦ εἰκοσιτετραώρου καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων τοῦ ἀνέφερε ὅτι κάποιος χωρικὸς ἀπὸ τὴν κώμη Σταυρὸ εἶχε ζεματίσει τὰ δυό του παιδιὰ μὲ καυτὸ νερό.

Στὴν εἴδησι αὐτὴ ὁ ἁρμοστὴς κατελήφθη ἀπὸ φρίκη καὶ διάταξε νὰ κρεμαστῆ ἀμέσως ὁ παιδοκτόνος.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε στὸ γραφεῖο ὁ Σολωμός, ὁ ὁποῖος βλέποντας τὴν ἔξαψι τοῦ ἁρμοστοῦ τὸν ρώτησε γιὰ νὰ μάθῃ τὴν αἰτία.

Ὁ ἁρμοστὴς τοῦ διηγήθηκε τὴν ὑπόθεσι προσθέτοντας :

— Τὸ κακούργημα αὐτὸ τὸ πρωτάκουστο διεπράχθη ἀπὸ ἕναν δικό σας Ἕλληνα.

— Ναί, ναί, Ἕλληνα, ἀπάντησε μ' ἑτοιμότητα ὁ Σολωμός, ἀλλὰ φάνηκε πρωτότυπος καὶ σ' αὐτὸ ἀκόμα τὸ κακούργημα !...

* * *

Ὅταν πρὸ τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου 1912—13 ἐκηρύχθη ἡ ἐπιστράτευσις, ὁ ἐν ἀποστρατείᾳ ὑποστράτηγος Κ. Κουμουνδοῦρος παρουσιάστηκε στὸν τότε πρωθυπουργὸ Βενιζέλο καὶ ζήτησε νὰ τοῦ ἀνατεθῇ ἡ διοίκησις μιᾶς μεραρχίας. Τὴν ἴδια αἴτησι ἀπηύθυνε καὶ πρὸς τὸ διάδοχο Κωνσταντῖνο, προσθέτοντας ἀποφασιστικά :
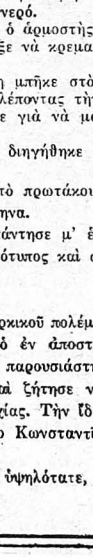
— Ἂν μοῦ τὸ ἀρνηθῆτε, ὑψηλότατε, θ' αὐτοκτονήσω μπρὸς στὰ πόδια σας !...